

Gesztenyefák

A hivatali épületek melletti parkban a fenyőfák és a nyárfák között álltak a gesztenyefák. Magasba törő ágaikat a napfény felé nyújtották, magukba szívták a fényt, az energiát. A magasabbak védve fogták közre a kisebbeket. Minden évszakban volt feladatuk: tavasszal kibontották leveleiket, helyet adtak a kikeletet köszöntő énekesmadaraknak, ezzel örvendeztették meg a parkban sétálókat. Nyáron árnyékot adtak a tűző nap ellen, védelmet a zivatarokban, lakóhelyet a fákon élő kis állatoknak. Ősszel zöld burokba csomagolt gesztenyéket ajándékoztak, amelyek a zörgő avarba hullottak, míg télen kitért, hosszú ágaikkal a havat tartották. Látták a parkban történt eseményeket, a kutyát sétáltató idős hölgyet, a fiatalokat, akik talán első alkalommal randevúztak, a reggeli és esti órákban érkező futókat, a hajlék nélkül élőket, akik szerdánként az élelmet hozó furgont várták, a parkoló autókat, amelyeknek védelmet nyújtottak. Mosolyogva figyelték a babakocsival sétáló édesanyát, a kisgyermekes családokat, akik a játszótérre érkeztek.

Látták a hivatali épületeket, az ott dolgozókat, akik reggelente sietve igyekeztek munkahelyükre, és a délutáni órákban figyelték, amikor fáradtan elhagyták az épületet, határozottan lépkedve, hogy a nap fennmaradó óráiban szülői, nagyszülői kötelezettségeiknek is eleget tegyenek. Látták így Annát és Katát is, akik késő délutánonként kilépve a fehér, patinás épületből a parkoló felé tartottak. A parkba érve időnként megálltak, megcsodálták a friss zöld hajtásokat, a gesztenyefák virágait. Tavasszal élvezték a park virágainak illatát, hallgatták a madarak tavaszt köszöntő énekét. Arról beszéltek, hogy milyen gyorsan múlnak a napok és az évszakok, hogy mennyire a munka áll mindennapjaik középpontjában, és az évszakok változását, szépségeit a hétköznapiakban szinte nem is érzékelik. Ilyenkor a gesztenyefák büszkék voltak, úgy érezték, hogy létezésüknek értelme van, amit nyújtanak, értékes, és örömet okoz a parkot látogatók számára.

Anna és Kata naponta elhaladtak a gesztenyefák alatt. Beszélgetéseik során szó esett adatszolgáltatásokról, amelyeket rövid időn belül vagy soron kívül kellett teljesíteni, iratok felülvizsgálatáról, arról, hogy azon a napon mit sikerült teljesíteni, és melyik feladat maradt a következő napra. Sokszor keresték a választ más-más kérdésekre, azt, hogy egy probléma esetében mi lenne az ideális megoldás, szabályokról, előírásokról esett szó, megoldási lehetőségek merültek fel. Érezhető volt a kettőjük közötti összhang. Utalásokból is értették egymást, amely azt mutatta, hogy mindketten sok időt és energiát fektetnek munkájukba.

Élvezték ezeket a beszélgetéseket. Olyanok voltak, mint az alaposan felkészült vizsgázók, akik a vizsga előtti napon még egyszer felfrissítik tudásukat. Beszélgettek a családról, hétvégi programokról, munkahelyen és azon kívül jelentkező nehézségekről, eseményekről. Gyakran már nevetve ültek be az autóba, és a leengedett ablakokon is kellemes hangulatú beszélgetés hallatszott. A gesztenyefák mosolyogtak.

Egy kora tavaszi napon egy addig szokatlan témája volt a párbeszédnek. Kata szomorúan mondta el Annának, hogy megéri a döntését, valószínűleg ő is így tenne, és élne a nyugdíjba vonulás lehetőségével. A fák azt is látták, amikor Kata Anna felé fordult, és elmondta, mennyire fog hiányozni, és azt is, hogy tudja, Annának mennyivel könnyebb lesz, kötöttségek nélküli, szabadabb élet vár rá, amelyet hosszú évek lelkiismeretes munkájával megérdemelt. Lehetősége lesz több időt tölteni kis unokájával, lesz ideje a munka miatt régóta elhalasztott, sokszor elszalasztott programokra, könyvek elolvasására, nagy sétákra, baráti kapcsolatai ápolására. Anna hangja is szomorúan csengett, amikor azt válaszolta, hogy a közöttük levő szoros barátság ezután is megmarad. De Kata tudta, hogy a távolság miatt a munkatársi és baráti kapcsolat törvényszerűen lazábbá alakul majd át.

Az ezt követő napok a megszokott módon zajlottak. Aztán elkövetkezett az a késő tavaszi nap. Valami megváltozott. Kata egyedül lépett ki az épület kapuján, elhaladt a gesztenyefák alatt, szótlánul az autóhoz ment és sietve elhajtott. A gesztenyefák csodálkoztak.

Azóta Kata egyedül érkezik, időnként felnéz a gesztenyefákra, sóhajtva továbbmegy. Délutánonként sietve hagyja el a parkolót, talán észre sem véve az idő előrehaladását, az évszakok szépségét. Néha elbeszélget az idős hölgyel, megsimogatja a fekete-fehér foltos kiskutyáját. Ilyenkor mintha a régi vidámság is felcsillanna a hangjában.

A gesztenyefák azóta is ellátják feladatukat, a nekik rendelt hivatást teljesítik be, az élet körforgásában az évszakokhoz, életszakaszokhoz rendelt hivatást. Rendületlenül, az időjáráshoz, az eseményekhez alkalmazkodva, folyamatosan megújulva, védelmet nyújtva, szolgálatot teljesítve. Ahogy Anna és Kata is teszi.